

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ansgars Eftermæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 164. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_7-txt-shoot-idm1343/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Til Ansgar's Sotteseng maas vi nu begive os, og her see vi ham, aldeles som han var: ei ganske fri for papistisk Suurdeil, men dog i Grundten en ægte from og bibelsk Christen, der satte sit Haab til Herren alene, og stolede kun paa hans evige Misfandhed.

I fire Maanedes og derover varede hans sidste smertelige Sygdom, som var en stedsevarende Blodgang, men han teed uden Anrør eller Klage, og sagde med Tro: have vi modtaget det Gode af Herrens Haand, skulde vi da ikke ogsaa modtage det Onde. Der Julen var ude, begyndte han imidlertid inderlig at længes efter sin Opløsning, og ønskede paa Maria Hensels Dag at indgaae i Guds Rige. Sit Huus havde han bestykket, i det han besorgede Afskrifter af Pave-Nullen om Nordens Kirke. Saager, affendte hardhad til alle Biskopper i Riget, samt til Kong Ludvig, hvem han tillige ved et Brev i sit eget Navn, stræbde at lægge det Værk paa Hjerte, der, saalænge han levede, aldrig kom af hans Tanker. Et Gjøffelbud lod han berede for sin Klerke og de fattige, og teende store Vexles stobe, som Kyndelmidses. Aften skulde tændes for Jomfru Marias, Peter's, og Johannes den Døbers Altere, og det var hans Ønske, at disse, som i hint Drommes syn vare hans Ledfagere, nu ogsaa maatte hjemføre

hans Sjæl. Saasnart det grebte ad Dag, lod han, som sædvanlig, holde Morgen-Sang for sig, og det næsten af alle Byens Præster, forordnede hvorover der skulde prædikes, og søslede, indtil Hoi-Messen var ude. Efter nu at have gjort sit Maaltid, som dog kun bestod af en Sid og nogle Draaber, tils bragte han hardhad hele Dagen og den følgende Nat med gudelige Formaning, dreed til alle de Nærvarende, og dels til hver især, men først og først udsælte han sin inderlige Omfarg for den spæde Plantning i Norden. Da Brodrene om Natten sang Litaniet og de brugelige Psalme-Bønner for et saaligt Endeligt, mindede han dem om, til Herrens Priis at stemme: O store Gud vi love dig, og Troos-Psalmen efter Athanasius. Saasnart det bageed, lod han Messen holde, annammede den hellige Nabbere, og bad, med oprakte Hænder, Herren tilligve dem der havde syndet imod ham. Saalænge han nu formaaede, gientog han ibelig de Skriftens Sprog: Herre! for din Gudheds Skyld, kom mig ihu efter din Barmhjerlighed! Gud! vær mig Synder naadig! Herre! i din Haand befalede jeg min Vand, du forløste mig, Herre, du Sandheds Gud! Da han blev for svag til at tale, bad han en af Brodrene svinge ibelig de samme Værk

for sig, og med sine Dine mod Himlen befoel han sig Guds Naade i Vold, og opgav sin Haand ²⁾).

Saaledes levede og bode dette Guds herlige Røds-Kab, og vel maade vi sigte med Kimbert: vi troe, at for den gode Strid han stred, bier ham en hertig Naade-Løn, saa han paa den yderste Dag, fulgt af en taltig Skare fra Norden, som Herren vandt ved hans Tunge, med Xrens Krone, skal salig indgaae i de evige Veliger; thi det staaer skrevet: at de Prædikanter, som have retfærdiggjort mange, skal sinne som Stjerner evindeligt og altid.

Til Slutning vil vi ihukomme de mærkværdige Ord, hvormed Ebbe af Rheims sidstegang trostede Andag, da han, dybt nedtoiet, opregnede al sin Modgang, og spurgde hvad Haab han turde give ham om Udfaldet af det vanskelige Værl, som medtog hans Dage. Da var det, som en prophetisk Haand kom over Ordningen, og han svarede: derpaa er jeg sikker at det Arbeide, vi i Jesu Navn har begyndt, skal bære Frugt i Herren, og det er mit Haab, min faste Troe, ja, det ved jeg med Visshed, at om ogsaa Værelset, hi hos de Folketsfærd har begyndt, stundum kan standse for Syndernes Skuld, saa skal det dog aldrig altsels forgaas, men bære

²⁾ Andag bode 865 3die Februar, i sit 64de Aar.

